

צ"לה: האופוזיציה משיבה מילחמה

איראן:

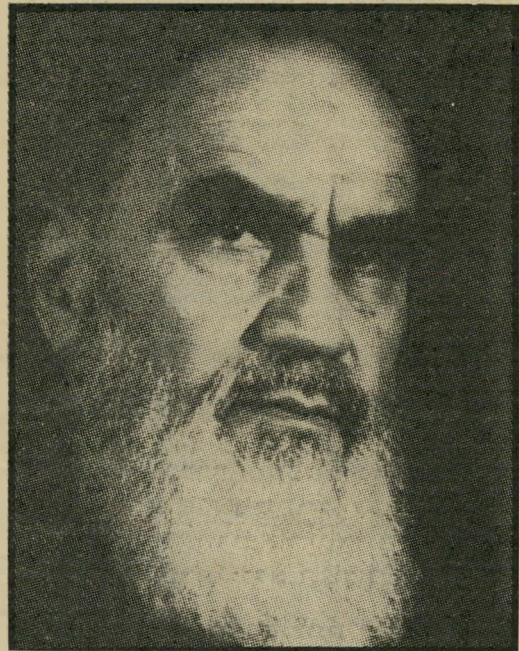
מפה חדשה לעולם

מי שראה את הסרט הדוקומנטרי הבריטי על יחסי ישראל-איראן אינו יכול להשתחרר מהרושם הרע מהישראלים שרואיניו בו. כולם הביעו עמדות ימניות, תוקפניות ומיושנות. לעומתם נראו אנשי הטי.איי.א. ויועציו של רונלד רגן כליברלים של ממש. אבל המכנה המשותף הפוליטי שלהם היה הניפוח הגדול בכוחה של מיפלגת טודה באיראן.

מיפלגה מעין-קומוניסטית פרו-סובייטית זו היא הכוח השמאלי היחיד באיראן התומך באיית-אללה רוח-אללה חומייני. היא ניתקה את עצמה לחלוטין מהשמאל האינטלקטואלי, ואיבדה את מירב כוחה גם בקרב הפועלים. טודה הפכה צל של עצמה. מיפלגה קוויזלינגית שמכרה את נישמתה לכהונה חדת, ויתרה על המאבק נגד כפייהדתית ולמען צדק חברתי באיראן.

כתם ירוק. אנשי חומייני עצמם מתייחסים בזלזול לטודה. נוח להם לקבל המיכה ממיצגים ותיקים כליכך של השמאל המסורתי, מבלי שיצטרכו לתת להם תמורה ממשית כלשהי.

השבוע פירסם משרד-החינוך האיראני מפת-עולם חדשה, במגמה אנטי-סובייטית ברורה. המפה, שהוקדשה

שליט איראן חומייני
תירוץ ישראלי מגוחך

באורח אישי לחומייני, חילקה את העולם לשלושה איזורים מרכזיים: השטן הגדול ארצות-הברית ומוש-בותיה (כולל מערב-אירופה), רוסיה הכופרת וגרורותיה, והעולם המוסלמי. הכתם הירוק, שייצג כמובן את האיטלאם, כיסה לא רק את כל המדינות המוסלמיות מאינדונסיה ועד מארוקו, אלא גם את כל החלק המוסלמי שנכלל בתחומי ברית-המועצות.

חומייני הקציב השנה 20 מיליון דולר לתעמולה פאן-איסלמית ברחבי העולם. ראשי מדינות מוסלמיות, המתנגדים לקו של חומייני, נמצאים ברשימה של נדונים למוות, שסופם להירצח כמו אנוור אל-סאדאת. חומייני הקים בטהראן שתי "ממשלות גולות", שנועדו לתפוס את השלטון אחרי מהפכות איסלמיות עתידיות בעיראק ובהריין. סטודנטים מלבנון, סוריה, אפגניסטאן, פקיסטאן ומדינות המפרץ (כולל עיראק), עוברים אינר דוקטרינציה בטהראן ובעיר הקודש קום למען המהפכה האיסלמית. כתב סאנדי טייחס אמיר טהירי, מגדיר גם את אירגון עמלל השיעי בדרום-לבנון כאחד מנושאי המסר של חומייני.

אחד המרכיבים העיקריים בשטיפת-המוח של ראשי המישטר החומייניסטי באיראן הוא הפחת איבה בלתי-מתפשרת לקומוניזם האתאיסטי בכלל, ולברית-המועצות בפרט. על רקע זה נראה התירוץ הישראלי לטיוע לאיראן, כאילו הוא נועד להפיכה נגד חומייני, כמגוחך. יתכן שממשלת ישראל פשוט מתביישת להודות שהיא תומכת בחומייני עצמו. הן כאייתה של עיראק וסעודיה, הן כמעוז אנטי-סובייטי. גם כאן נחשפת סתירה מהותית בין המדיניות הישראלית והאינטרס האמריקאי (שהוא פרו-סעודי ופרו-עיראקי), ולסתירה זו יהיו השלכות מרחיקות-לכת בעתיד.

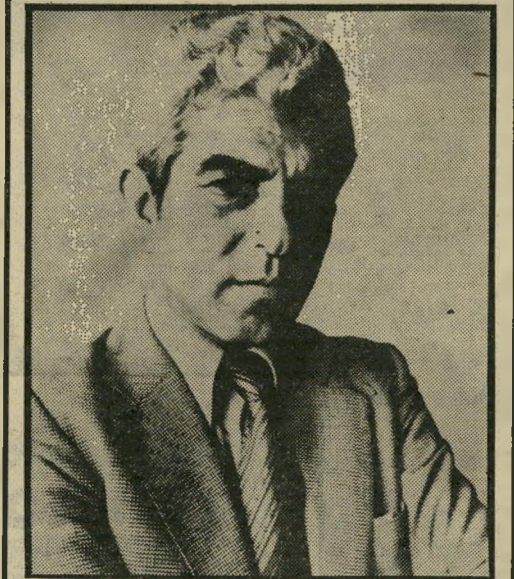

קראגואה. המיכשול העיקרי להשגת המטרה אינו פיגוש אלא רונלד רגן, העלול להטיל את כל כובד מישקלו למען הפשיזם בצ"לה.

סרטאוי לעזרת יהודי דמשק

שלושה אירגונים יהודיים בצרפת הודיעו השבוע על תמיכתם המוחלטת בעמדותיו של לוחם השלום הפלסטיני, עיצאם סרטאוי.

אך זהו רק קצה הקרחון. סרטאוי, איש-אש"ף ופטרייט פלסטיני, רכש לעצמו יוקרה עצומה בעולם היהודי, בשל עמדותיו הגלויות נגד האנטי-שמיות. בעבר הוא היה מעורב, עם מנהיגי אש"ף אחרים, במאמצים מוצלחים למען יהודי דמשק וביירות. הוא רואה בגילויי האנטי-שמיות של אבו-גינדאל

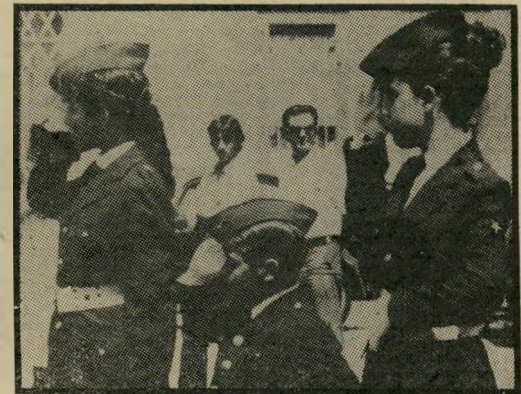
ד"ר עיצאם סרטאוי
תומכה גוברת בגדה וברצועה

משום פגיעה קשה באש"ף ובסיוכיי מאבקו של העם הפלסטיני.
אות מביירות. אינטלקטואלים רבים בפלסטין רואים בסרטאוי את המבטא העיקרי של קו העשוי להוביל למדינה ריבונית פלסטינית לצד ישראל, בתמיכת הקהילה הבינלאומית כולה. הם שואבים עידוד מהעובדה שהנהגת אש"ף לא הסתייגה מהראיון שהעניק סרטאוי לאריק רולו בלה'מונד. רבים מהם יתמכו בו בגלוי, אם יבוא אות לכך מביירות.

מאז רצח סלודור איינדה, בספטמבר 1973, כמעט שלא נשמע קולו של השמאל הצ"ליאני. רוב המנהיגים הבולטים נרצחו, נאסרו או ברחו לחו"ל. דיקטטורת הברזל של אוגוסטו פיגוש לא בחלה באמצעים. היא נקטה בשיטה, שמדעני-המדינה קוראים לה, "הדואליות הקלאסית של הימין הקיצוני": מישטר פנימי ריכוזי, טוטליטרי, שבו מכתיבים את הטון הצבא והמישטר הפוליטי; ושיטה כלכלית ליברלית-קלאסית, בלי סובסידיות, בלי תכנון מרכזי, בלי מיכסה-הגנה לתוצר המקומי.

בצל כפפת-הברזל של הגנרלים חוסים כלכלנים חלקלקים, כמעט כולם חניכי אסכולת שיקגו של מילטון פרידמן, התוצאה היא צפוייה. אבטלה המונית — 15 אחוז מכוח-העבודה — עליה מבהילה בתמותת תינוקות — 70 אחוז — וגרעון של 4.6 מיליארד דולר במאזן התשלומים.

השמאל, כאמור, שתק. רק מיר, מיפלגת השמאל הקיצוני, שהצליחה לעשות נפשות גם בקרב האיכרים,

נוער פשיסטי בצ"לה
האופוזיציה מודאגת

ניסתה לפעול באמצעים אלימים. שמונה חברי מיר נפלו בקרבות גבורה בתודשים האחרונים, מבלי שיצליחו לשנות את מצב הדברים באורח מהותי.

"שלום ויציבות" גם במיפלגה הקומוניסטית חלה התעוררות מסיימת, בעיקר בקרב פועלי התעשייה. אבל האפקט היה מוגבל לכמה מפעלים בקירבת עיר-הבירה, סאנטיאגו. העם ברובו מקבל את שילטונו של פיגוש כגזירה משמיים, ואינו מאמין באפשרות השינוי. התעמולה של "שלום ויציבות" עשתה נפשות רק בקרב החלק הימני של המעמד הבינוני, אבל השמאל מודאג מגיוס עשרות אלפי ילדים לנועות נוער פשיסטיות מובהקות.

בתשע השנים האחרונות היתה הכנסיה הקתולית מעוז ההתנגדות לפיגוש. הכמרים השמאליים הסתתרו מאחרי הגלימות השחורות, וניהלו מסע הסברה מקיף ייעיל נגד שיטותיה הבלתי-אנושיות והאנטי-סוציאליות של הדיקטטור. אבל את הפרי הפוליטי-הישיר של עבודת-השתית הינוכית כזו יכול לאסוף רק השמאל.

בהודשים האחרונים החל השמאל מתאושש. מנהיגיו במחתרת ובגולה שאלו עידוד רב מהמשבר הכלכלי בצ"לה. הגרעון הגדול במאזן-התשלומים גרר פשיטות רגל רבות של חברות קטנות ובינוניות. כתוצאה מכך פשטה ההתנגדות לפיגוש גם בקרב חוגים נרחבים של המעמד הבינוני.

הממשלה נאלצה, בניגוד לכל עקרונותה, להתערב כדי להציל 10 בנקים, בהם ארבעת הגדולים ביותר, מפשיטת-רגל מיידית. הגט הכלכלי — כלומר פריחת הבורגנות והחברות הזרות על חשבון מעמדה-הפועלים — היה כלא היה.

רגן לימין הפשיזם. על הפועלים עצמם, כרגיל, היה לשאת כסבל הקשה ביותר. במפעלי-התעשייה ירד השכר הריאלי. איגודי-העובדים הועמדו לפני בחירה טראגית: פיתורים המוניים או הורדת-השכר. ההתמררות בקרב הפועלים פתרה לשמאל את בעייתו החריפה ביותר: הניכור בין האינטלקטואלים במחתרת ובין אנשי הצווארון הכחול.

למומנטום החדש היתה גם השפעה מלכדת. השמאל כולה, מהסוציאלי-דמוקרטים והקומוניסטים ועד מיר, גיבשו מחדש את החזית הדמוקרטית. פעילי-השמאל נפגשו במכסיקו והחליטו על פעולה מתואמת שתכלול תעמולה, מרי אזרחי מאורגן, ופעולות אלימות ומבוקרות נגד השילטון.

המטרה המוצהרתת היא מהפכה מוויינת בצ"לה, תפיסת השילטון והחזרת הדמוקרטיה והסוציאליזם. אין ספק שהשמאל שאב השראה מהצלחות הסנדיניסטים בני-